

31987L0102

1987 2 12

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 42/48

TARYBOS DIREKTYVA

1986 m. gruodžio 22 d.

dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo

(87/102/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

kadangi dėl teisės ir praktikos skirtumų įvairiose valstybėse narėse vartotojai yra nevienodai apsaugoti vartojimo kredito srityje;

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 100 straipsnį,

kadangi pastaraisiais metais labai pasikeitė vartotojams prieinamų ir jų naudojamų kreditų rūšys; kadangi atsirado ir toliau kuriamos naujos vartojimo kredito formos;

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,kadangi vartotojas turėtų gauti tinkamą informaciją apie kredito suteikimo sąlygas bei kainą ir apie jo išsipareigojimus; kadangi tokioje informacijoje, *inter alia*, turėtų būti numatyta ir bendros kredito kainos metinė norma, arba, jeigu jei jos nėra — bendra suma, kurią vartotojas turi sumokėti už kreditą; kadangi kol bus priimtas sprendimas dėl Bendrijos bendros kredito kainos metinės normos apskaičiavimo metodo arba metodų, valstybėms narėms turi būti leidžiama palikti turimus metodus ar praktiką apskaičiuojant šią normą, arba jei jų nėra — jos turėtų būti priimti nuostatas, kuriose vartotojui būtų nurodyta bendra kredito kaina;atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

kadangi vartojimo kredito srityje valstybių narių įstatymai labai skiriasi,

kadangi kredito sąlygos vartotojui gali būti nenaudingos; kadangi vartotojai būtų geriau apsaugoti priimančiam tam tikrus reikalavimus, kurie būtų taikomi visoms kredito rūšims;

kadangi šie teisės skirtumai gali iškreipti kredito davėjų konkurenciją bendrojoje rinkoje;

kadangi šie skirtumai riboja vartotojų galimybes gauti kreditą kitose valstybėse narėse; kadangi jie veikia prašomo kredito dydį ir pobūdį, taip pat prekių bei paslaugų pirkimą;

kadangi atsižvelgiant į tam tikrų kredito sutarčių pobūdį arba sandorių rūšis, tokioms sutartims arba sandoriams ši direktyva turėtų būti iš dalies arba visiškai netaikoma;

kadangi dėl to šie skirtumai turi įtakos laisvam prekių ir paslaugų, kurias vartotojas įsigyja gavęs kreditą, judėjimui, ir taip tiesiogiai veikia bendrosios rinkos veikimą;

kadangi valstybėms narėms turėtų būti leista pasikonsultavus su Komisija netaikyti šios direktyvos tam tikroms nekomercinio pobūdžio kredito, suteikto vadovaujantis ypatingomis sąlygomis, rūšims;

kadangi dėl didėjančios Bendrijoje vartotojams teikiamo kredito apimties sukurti bendrąją rinką vartojimo kreditų srityje būtų vienodai naudinga vartotojams, kreditų davėjams, gamintojams, prekių didmenininkams ir mažmenininkams bei paslaugų teikėjams;

kadangi dėl kai kuriose valstybėse narėse esančios praktikos, kai autentiški dokumentai pildomi dalyvaujant notarui arba teisėjui, šios direktyvos nuostatų nebūtina taikyti tokiems dokumentams; kadangi todėl valstybės narės turėtų turėti galimybę netaikyti šių nuostatų tokiems dokumentams;

kadangi Europos ekonominės bendrijos vartotojų apsaugos ir informavimo politikos programose ⁽⁴⁾, *inter alia*, yra numatyta, kad vartotojai turi būti apsaugoti nuo nesąžiningų kredito sąlygų ir kad vartojimo kreditą reglamentuojančių bendrųjų sąlygų suderinimas turėtų būti laikomas pirmenybe;

kadangi kredito sutartys labai didelėms sumoms paprastai skiriasi nuo įprastų vartojimo kredito sutarčių; kadangi šios direktyvos nuostatų taikymas labai mažų sumų sutartims galėtų tapti nereikalinga administracine našta ir vartotojams, ir kredito davėjams; kadangi todėl direktyva neturėtų būti taikoma sutartims, sudarytoms dėl sumų, kurios yra didesnės arba mažesnės už nustatytą ribą;

⁽¹⁾ OL C 80, 1979 3 27, p. 4 ir OL C 183, 1984 7 10, p. 4.⁽²⁾ OL C 242, 1983 9 12, p. 10.⁽³⁾ OL C 113, 1980 5 7, p. 22.⁽⁴⁾ OL C 92, 1975 4 25, p. 1 ir OL C 133, 1981 6 3, p. 1.

kadangi informacijos apie kredito kainą pateikimas skelbimuose ir kreditoriaus arba kredito maklerio verslo patalpose gali padėti vartotojui palyginti įvairius pasiūlymus;

kadangi vartotojai būtų dar labiau apsaugoti, jeigu kredito sutartys būtų sudarytos raštu ir jose būtų pateiktos tam tikros būtinios sutarties sąlygos;

kadangi tuo atveju, kai kreditas suteikiamas prekėms pirkti, valstybės narės turėtų numatyti sąlygas, pagal kurias prekes būtų galima grąžinti, ypač tuo atveju, jeigu vartotojas nebuvo davęs sutikimo; kadangi grąžinus prekes šalis turi tarpusavyje atsiskaičiuoti taip, kad užtikrintų, jog prekių grąžinimas nebus susijęs su nepagrįstu praturtėjimu;

kadangi vartotojui turi būti leidžiama įvykdyti savo įsipareigojimus nesibaigus kredito grąžinimo laikui; kadangi tokiu atveju vartotojas turi turėti teisę į atitinkamą bendros kredito kainos sumažinimą;

kadangi kredito sutartyje numatytų kreditoriaus teisių perleidimas neturi susilpninti vartotojo padėties;

kadangi tos valstybės narės, kurios pagal kredito sutartis leidžia vartotojams naudotis vekseliais, skolos raštais arba čekiais, turėtų užtikrinti, kad šiomis priemonėmis taip besinaudojantis vartotojas būtų tinkamai apsaugotas;

kadangi prekių ar paslaugų, kurias vartotojas įsipareigojo įsigyti už kreditą, atžvilgiu, be įprastinių sutartinių teisių ir pareigų, kurias turi jis ir pardavėjas ar paslaugų teikėjas, jam bent jau toliau nurodytomis aplinkybėmis turėtų būti suteiktos teisės *vis-à-vis* kredito davėją; kadangi pirmiau nurodytos aplinkybės yra tokios aplinkybės, kai kredito davėjas anksčiau yra sudaręs sutartį su pardavėju arba paslaugų teikėju, pagal kurią tik šis kredito davėjas suteikia kreditą minėtojo pardavėjo ar teikėjo klientams, kad vartotojas galėtų iš pastarojo pardavėjo ar teikėjo nusipirkti prekių arba paslaugų;

kadangi ekiu apibrėžimas yra pateiktas Tarybos reglamente (EEB) Nr. 3180/78 ⁽¹⁾ su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EEB) Nr. 2626/84 ⁽²⁾; kadangi valstybėms narėms turėtų būti leidžiama su tam tikrais apribojimais suapvalinti nacionaline valiuta apskaičiuotas sumas, kai konvertuojamos šioje direktyvoje

ekiu nurodytos sumos; kadangi šioje direktyvoje nurodytas sumas reikėtų reguliariai išnagrinėti atsižvelgiant į ekonomines ir pinigų tendencijas Bendrijoje ir prireikus jas patikslinti;

kadangi valstybės narės turėtų priimti reikiamas priemones tam, kad kreditą arba tarpininkauti sudarant kredito sutartis siūlančioms asmenims būtų išduotas leidimas, arba tam, kad būtų galima tikrinti ar kontroliuoti kreditą teikiančių arba tarpininkaujančių teikiant kreditą asmenų veiklą, arba tam, kad vartotojai galėtų pateikti skundus dėl kredito sutarčių ar kredito sąlygų;

kadangi kredito sutartys neturi nukrypti nuo nuostatų, atitinkančių šią direktyvą arba priimtų įgyvendinant šią direktyvą ir tuo pakenkti vartotojui; kadangi minėtosios nuostatos neturėtų būti apeinamos dėl sutarčių sudarymo būdo;

kadangi šioje direktyvoje numatytas tam tikras valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų dėl vartojimo kredito suderinimas bei tam tikro lygio vartotojų apsauga, valstybėms narėms neturėtų būti draudžiama palikti arba priimti griežtesnį vartotojų apsaugos priemonių, tinkamai atsižvelgiant į valstybių narių įsipareigojimus pagal Sutartį;

kadangi ne vėliau kaip iki 1995 m. sausio 1 d. Komisija turėtų pateikti Tarybai ataskaitą apie šios direktyvos veikimą,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

1. Ši direktyva taikoma kredito sutartims.
2. Šioje direktyvoje:
 - a) „vartotojas“ — tai fizinis asmuo, kuris sandoriuose, kuriems taikoma ši direktyva, veikia siekdamas tikslų, kuriuos galima laikyti nesusijusiais su jo verslu ar profesija;
 - b) „kreditorius“ — tai fizinis arba juridinis asmuo, kurio darbas, verslas arba profesija yra teikti kreditus, arba tokių asmenų grupė;
 - c) „kredito sutartis“ — tai sutartis, pagal kurią kreditorius suteikia arba įsipareigoja suteikti vartotojui kreditą atidėto apmokėjimo, paskolos arba kitu panašiu finansiniu būdu.

Šioje direktyvoje kredito sutartimis nelaikomos sutartys dėl nuolatinio paslaugos teikimo, kai vartotojas turi teisę apmokėti už šią paslaugą dalimis jos teikimo metu;
 - d) „bendra vartojimo kredito kaina“ — tai visa kredito kaina įskaitant palūkanas ir kitus su kredito sutartimi tiesiogiai susijusius mokesčius, kuri nustatoma laikantis valstybėse narėse galiojančių ar būsimų nuostatų arba praktikos;

⁽¹⁾ OL L 379, 1978 12 30, p. 1.

⁽²⁾ OL L 247, 1984 9 16, p. 1.

- e) „bendros kredito kainos metinė norma“ — tai bendra vartojimo kredito kaina, išreikšta kaip metinis bendros suteikto kredito kainos procentas ir apskaičiuota laikantis valstybės narėse galiojančių metodų.

2 straipsnis

1. Ši direktyva netaikoma:

- a) kredito sutartims arba sutartims, kuriomis įsipareigojama suteikti kreditą:
- pirmiausia skirtoms nuosavybės teisėms į žemę arba į esantį ar projektuojamą pastatą įsigyti arba išlaikyti,
 - skirtoms atnaujinti arba pagerinti patį pastatą;
- b) nuomos sutartims, išskyrus tuos atvejus, kai jose numatyta, kad nuosavybės teisė galiausiai pereis nuomininkui;
- c) kreditui, kuris suteikiamas arba gali būti suteikiamas be palūkanų ar bet kokių kitų mokesčių;
- d) kredito sutartims, pagal kurias palūkanų nereikalaujama, jeigu vartotojas sutinka grąžinti kreditą vienu mokėjimu;
- e) kreditui kaip einamosios sąskaitos avansui, kurį suteikia kredito ar finansinė įstaiga, išskyrus kreditinių kortelių sąskaitas.
- Tačiau tokiems kreditams taikomos 6 straipsnio nuostatos;
- f) kredito sutartims, jeigu jose numatyta suma yra mažesnė kaip 200 ekių arba didesnė kaip 20 000 ekių;
- g) kredito sutartims, kuriose reikalaujama, kad vartotojas grąžintų kreditą:
- ne vėliau kaip per tris mėnesius arba
 - daugiausia keturiais mokėjimais per ne ilgesnį kaip 12 mėnesių laikotarpį.

2. Valstybė narė, pasikonsultavusi su Komisija, gali netaikyti šios direktyvos tam tikroms kredito rūšims, kurios atitinka tokias sąlygas:

- jie suteikiami už tokią kredito kainos normą, kuri yra mažesnė už rinkos normą, ir
- jie nėra siūlomi visai visuomenei.

3. 4 straipsnio ir 6-12 straipsnių nuostatos netaikomos kredito sutartims arba sutartims, kuriomis įsipareigojama suteikti kreditą, kurio grąžinimas užtikrinamas įkeičiant nekilnojamąjį turtą, jeigu tokioms sutartims dar netaikomos išimtys pagal šio straipsnio 1 dalies a punktą.

4. Valstybės narės gali netaikyti 6-12 straipsnio nuostatų kredito sutartims, kurios yra autentiški dokumentai, pasirašyti dalyvaujant notarui arba teisėjui.

3 straipsnis

Nepažeidžiant 1984 m. rugsėjo 10 d. Tarybos direktyvos 84/450/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų dėl klaidinančios reklamos suderinimo ⁽¹⁾ ir neteisingai reklamai taikomų taisyklių bei principų, bet kokioje reklamoje ar pasiūlyme, kuris pateikiamas verslo patalpose ir kuriame asmuo siūlo kreditą arba siūlo tarpininkauti sudarant kredito sutartį, kuriame nurodyta palūkanų norma arba kiti su kredito kaina susiję duomenys, taip pat turi būti nurodyta ir bendros kredito kainos metinė norma pateikiant tipinį pavyzdį, jei kiti būdai negalimi.

4 straipsnis

1. Kredito sutartys sudaromos raštu. Vartotojas gauna rašytinės sutarties egzempliorių.

2. Rašytinėje sutartyje nurodoma:

- a) bendros kredito kainos metinė norma;
- b) sąlygos, kurioms esant gali būti pakeista bendros kredito kainos metinė norma;

Jeigu bendros kredito kainos metinės normos nurodyti negalima, rašytinėje sutartyje vartotojui suteikiama tinkama informacija. Tokią informaciją sudaro bent jau 6 straipsnio 1 dalies antroje įtraukoje nurodyta informacija.

3. Rašytinėje sutartyje taip pat nurodomos kitos esminės sutarties sąlygos.

Kaip pavyzdys šios direktyvos priede pateikiamas sąlygų sąrašas, kurias valstybės narės gali reikalauti įtraukti į rašytinę sutartį kaip esmines.

5 straipsnis

Nukrypstant nuo 3 straipsnio ir 4 straipsnio 2 dalies, kol bus priimtas sprendimas dėl Bendrijos bendros kredito kainos metinės normos apskaičiavimo metodo arba metodų nustatymo, tos valstybės narės, kurios tuo metu, kai pranešta apie šią direktyvą, nereikalauja nurodyti bendros kredito kainos metinės normos arba kurios nėra nustačiusios jos apskaičiavimo metodo, bent jau reikalauja, kad vartotojui būtų nurodyta bendra kredito kaina.

6 straipsnis

1. Nepaisant 2 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytos išimties, jeigu kredito ar finansinė įstaiga yra susitarusi su vartotoju suteikti kreditą kaip einamosios sąskaitos avansą, išskyrus kreditinių kortelių sąskaitas, sutarties sudarymo metu arba prieš tai vartotojas informuojamas apie:

- kredito limitą, jei toks yra,
- metinę palūkanų normą ir nuo sutarties sudarymo taikomus mokesčius bei sąlygas, kurioms esant jie gali būti keičiami,
- sutarties nutraukimo tvarką.

⁽¹⁾ OL L 250, 1984 9 19, p. 17.

Tokia informacija patvirtinama raštu.

2. Be to, sutarties galiojimo metu vartotojas informuojamas apie kiekvieną metinės palūkanų normos arba atitinkamų mokesčių pasikeitimą tuo metu, kai tokie pasikeitimai įvyksta. Tokia informacija gali būti pateikiama sąskaitos ataskaitoje arba bet koku kitu valstybės narės priimtinu būdu.

3. Valstybės narės, kuriose leidžiami be išlygų priimti overdraftai, užtikrina, kad vartotojas būtų informuotas apie metinę palūkanų normą ir taikomus mokesčius bei apie kiekvieną jų pakeitimą, jeigu overdrafto terminas yra ilgesnis kaip trys mėnesiai.

7 straipsnis

Jeigu kreditas suteikiamas prekei pirkti, valstybės narės nustato sąlygas, pagal kurias prekę galima grąžinti, ypač tais atvejais, kai vartotojas nėra davęs savo sutikimo. Jos taip pat užtikrina, kad kreditoriui atgavus prekę, šalis atsiskaito taip, kad grąžinimas nebūtų susijęs su nepagrįstu praturtėjimu.

8 straipsnis

Vartotojas turi teisę įvykdyti savo išsipareigojimus pagal kredito sutartį nesibaigus sutartyje numatytam laikui. Tokiu atveju pagal valstybių narių nustatytas taisykles vartotojas turi teisę į atitinkamą bendros kredito kainos sumažinimą.

9 straipsnis

Jei kreditoriaus teisės pagal kredito sutartį perleidžiamos trečiajam asmeniui, vartotojas turi teisę reikšti šio trečiojo asmens reikalavimams visus atsikirtimus, kuriuos jis turėjo teisę reikšti pradiniam kreditoriui, įskaitant priešpriešinį reikalavimą, jeigu jis leidžiamas toje valstybėje narėje.

10 straipsnis

Valstybės narės, kuriose vartotojui pagal kredito sutartį leidžiama:

- a) mokėti vekseliais, įskaitant skolos raštus,
 - b) užtikrinti prievolę vekseliais, įskaitant skolos raštus ir čekius,
- užtikrina, kad šiomis priemonėmis taip besinaudojantis vartotojas būtų tinkamai apsaugotas.

11 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad kredito sutartis jokių būdu nepaveiks vartotojo reikalavimų pagal šią sutartį nupirktų prekių pardavėjui ar paslaugų teikėjui tais atvejais, kai prekės nebuvo

pristatytos ar paslaugos nebuvo suteiktos, arba kitaip neatitinka jų pardavimo ar teikimo sutarties.

2. Jeigu:

- a) vartotojas, norėdamas nusipirkti prekių ar gauti paslaugų, sudaro kredito sutartį ne su tų prekių pardavėju ar paslaugų teikėju,
- ir
- b) kredito davėjas anksčiau yra sudaręs sutartį su pardavėju arba paslaugų teikėju, pagal kurią tik šis kredito davėjas suteikia kreditą minėtojo pardavėjo ar teikėjo klientams prekėms arba paslaugoms pirkti iš šio pardavėjo ar teikėjo, ir
- c) a punkte nurodytas vartotojas gauna kreditą pagal šią anksčiau sudarytą sutartį, ir
- d) kredito sutartyje nurodytos prekės ar paslaugos nebuvo pristatytos ar suteiktos arba buvo pristatyta ar suteikta tik jų dalis, arba jos neatitinka jų pardavimo ar teikimo sutarties, ir
- e) vartotojas pareiškė reikalavimus pardavėjui ar teikėjui, tačiau jo teisėtas prašymas nebuvo patenkintas,

vartotojas turi teisę pareikšti reikalavimus kredito davėjui. Valstybės narės nustato, kokia apimtimi ir esant kokioms sąlygoms šie reikalavimai yra vykdytini.

3. 2 dalis netaikoma, jei aptariamo konkretaus sandorio suma yra mažesnė už sumą, lygiavertę 200 eurių.

12 straipsnis

1. Valstybės narės:

- a) užtikrina, kad kreditą arba tarpininkauti sudarant kredito sutartis siūlantys asmenys gautų oficialų specialų leidimą specialiai tam tikslui arba kaip pardavėjai ar paslaugų teikėjai; arba
- b) užtikrina, kad kreditą teikiančių arba tarpininkaujančių jų teikiant asmenų veiklą tikrintų arba kontroliuotų institucija arba oficiali įstaiga; arba
- c) skatina steigti atitinkamas institucijas, kurios priimtų skundus dėl kredito sutarčių arba kredito sąlygų bei teiktų vartotojams apie jas atitinkamą informaciją arba patarimus.

2. Valstybės narės gali nustatyti, kad 1 dalies a punkte numatyto leidimo nereikia, jeigu asmenys, siūlantys sudaryti kredito sutartis arba tarpininkauti jas sudarant, atitinka 1977 m. gruodžio 12 d. pirmosios Tarybos direktyvos dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kredito įstaigų veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo ⁽¹⁾ 1 straipsnyje pateiktą apibrėžimą ir turi leidimus pagal šios direktyvos nuostatas.

⁽¹⁾ OL L 322, 1977 12 17, p. 30.

Jeigu kreditą teikiantiems arba tarpininkaujantiems jį teikiant asmenims buvo išduotas specialus leidimas pagal 1 dalies a punkto nuostatas, taip pat išduotas leidimas pagal pirmiau minėtos direktyvos nuostatas, tačiau pastarasis vėliau buvo panaikintas, už 1 dalies a punkte numatyto specialaus leidimo teikti kreditus išdavimą atsakinga kompetentinga institucija yra apie tai informuojama ir sprendžia, ar leisti atitinkamiems asmenims ir toliau teikti kreditą ar tarpininkauti jį teikiant, ar panaikinti specialų leidimą, suteiktą pagal 1 dalies a punktą.

13 straipsnis

1. Šioje direktyvoje ekiu sąvoka suprantama taip, kaip apibrėžta Reglamente (EEB) Nr. 3180/78 su pakeitimais, padarytais Reglamentu (EEB) Nr. 2626/84. Lygiavertė suma nacionaline valiuta iš pradžių apskaičiuojama pagal šios direktyvos priėmimo dieną galiojantį kursą.

Valstybės narės gali suapvalinti nacionaline valiuta apskaičiuotas ekiu sumas, jeigu suapvalinama ne daugiau kaip 10 ekiu.

2. Kas penkerius metus, o pirmą kartą — 1995 m., Taryba, Komisijos pasiūlymu, nagrinėja ir prireikus patikslina šioje direktyvoje nurodytas sumas, atsižvelgdama į ekonomines ir pinigų tendencijas Bendrijoje.

14 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad kredito sutartys nenukryptų nuo nacionalinės teisės aktų nuostatų, įgyvendinančių ar atitinkančių šią direktyvą, ir tuo nepakenktų vartotojui.

2. Valstybės narės taip pat užtikrina, kad nuostatos, kurias jos priima įgyvendindamos šią direktyvą, nebūtų apeitos dėl sutarčių sudarymo būdo, ypač kai kredito suma padalijama keliose sutartyse.

15 straipsnis

Ši direktyva netrukdo valstybėms narėms toliau taikyti arba priimti griežtesnių vartotojų apsaugos nuostatų, atitinkančių jų įsipareigojimus pagal Sutartį.

16 straipsnis

1. Valstybės narės patvirtina priemonės, kurios, įsigaliojusios ne vėliau kaip iki 1990 m. sausio 1 d., įgyvendina šią direktyvą, ir apie tai nedelsdamos praneša Komisijai.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinės teisės nuostatų tekstus.

17 straipsnis

Ne vėliau kaip iki 1995 m. sausio 1 d. Komisija pateikia Tarybai ataskaitą apie šios direktyvos veikimą.

18 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1986 m. gruodžio 22 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

G. SHAW

PRIEDAS

4 STRAIPSNIO 3 DALYJE NURODYTŲ SĄLYGŲ SĄRAŠAS**1. Kredito sutartys dėl tam tikrų prekių pardavimo ar paslaugų teikimo finansavimo:**

- i) sutartyje numatytų prekių ar paslaugų apibūdinimas;
- ii) kaina grynaisiais pinigais ir pagal kredito sutartį mokėtina kaina;
- iii) įnašo suma, jeigu toks yra, dalinių įmokų skaičius, suma bei jų mokėjimo datos arba kiekvienos iš šių sumų nustatymo būdai, jeigu jos nežinomos sutarties sudarymo metu;
- iv) sąlyga, kad kaip nustatyta 8 straipsnyje, vartotojas turės teisę į sumažinimą, jeigu jis grąžins kreditą anksčiau;
- v) kas turi nuosavybės teisę į prekes (jeigu prekės vartotojo nuosavybėn pereina ne iš karto) ir sąlygos, kurioms esant vartotojas įgyja į jas nuosavybės teisę;
- vi) reikalaujamo užtikrinimo apibūdinimas, jeigu toks yra;
- vii) bandomasis laikotarpis, per kurį galima atsisakyti sutarties, jeigu toks yra;
- viii) sąlyga apie reikalaujamą draudimą (-us), jeigu toks yra, ir draudimo kaina, jei vartotojas negali pasirinkti draudiko.

2. Kreditinių kortelių kredito sutartys:

- i) kredito limitų suma, jeigu tokia yra;
- ii) grąžinimo sąlygos arba jų nustatymo būdai;
- iii) bandomasis laikotarpis, per kurį galima atsisakyti sutarties, jeigu toks yra.

3. Einamosios sąskaitos kredito sutartys, nenurodytos kitur šioje direktyvoje:

- i) kredito limitų suma, jeigu tokia yra, arba jos nustatymo būdas;
- ii) naudojimo ir grąžinimo sąlygos;
- iii) bandomasis laikotarpis, per kurį galima atsisakyti sutarties, jeigu toks yra.

4. Kitos kredito sutartys, kurioms taikoma ši direktyva:

- i) kredito limitų suma, jeigu tokia yra;
 - ii) sąlyga apie reikalaujamą užtikrinimą, jeigu toks yra;
 - iii) grąžinimo sąlygos;
 - iv) bandomasis laikotarpis, per kurį galima atsisakyti sutarties, jeigu toks yra;
 - v) sąlyga, kad kaip nustatyta 8 straipsnyje, vartotojas turės teisę į sumažinimą, jeigu jis grąžins kreditą anksčiau.
-